

In uw laatste vraag impliceert u voorstander te zijn van het feit dat de discussie over het eenheidsstatuut in handen van de sociale partners moet blijven. Open Vld is de mening toegedaan dat het inderdaad in eerste instantie aan de sociale partners toekomt om deze knoop trachten te ontwarren. Niet alleen omwille van de terreinkennis en het beheersen van de materie, maar omdat zowel werkgevers als werknemers goed geplaatst zijn om naar een evenwichtig compromis te zoeken. Open Vld heeft die houding trouwens al bewezen in 2000 toen toenmalig Kamerlid Filip Anthuenis namens onze partij mede de resolutie heeft ingediend die de sociale partners verzocht om binnen de zes jaar een regeling uit te werken. Die is er helaas nog niet gekomen.

Het is meteen ook één van de redenen waarom politieke partijen zich hoeden om al te gedetailleerde standpunten te ontwikkelen over het eenheidsstatuut. Immers, anders zouden ze het verwijt krijgen te veel en te gedetailleerd hun mening te willen opleggen, terwijl ze de sociale partners - op hun vraag - de tijd en de ruimte hebben willen geven om onder elkaar een oplossing te zoeken. Bovendien haalt u aan dat de sociale partners over dermate terreinkennis en materiebeheersing beschikken dat het best is dat politieke partijen zich uitspreken over een aantal contouren, maar dat de concrete inhoudelijke invulling ervan wordt afgetoetst en onderhandeld door de mensen op het terrein.

Inzake het afbouwen van rechten voor de ene en opbouwen van rechten voor de andere heeft Open Vld steeds gesteld dat het zoeken naar een eenheidsstatuut niet zomaar het combineren van het beste van de twee werelden kan zijn. Dat zou uiteraard het ideaal zijn voor alle werknemers, maar als mensen van het terrein weten de sociale dat de economische situatie momenteel dergelijk ideaal niet toelaat. Het zou wel erg contraproductief, zelfs asociaal zijn om een maximaal statuut voor de happy few te creëren terwijl het te duur wordt om andere mensen aan te werven of dat de bedrijven nog minder concurreren met onze buurlanden zodat ze genoodzaakt zijn om mensen te laten afvloeien.

Het mag duidelijk zijn dat de creatie van een eenheidsstatuut een delicate evenwichtsoefening is. Het is bovendien een algemene oefening. Vaak worden geïsoleerde elementen zoals de carensdag, de opzegtermijnen en ontslagvergoedingen, uit de discussie gelicht. Het is eigen aan een zaak als het eenheidsstatuut dat er een algemene regeling wordt getroffen die gebaseerd is op een compromis waarin alle partijen zich erkennen. Uitspraken over geïsoleerde maatregelen zijn echter niet bevorderlijk voor het vinden van dergelijk compromis. Open Vld hoopt alvast dat de sociale partners er op korte termijn uitkomen om een evenwichtig, haalbaar en betaalbaar akkoord te bereiken. Op die manier wordt het statuut van de werknemers, dat vandaag nog steeds gebaseerd is op het verouderde onderscheid arbeiders-bedienden, weggewerkt en voorkomen de sociale partners tevens dat de politiek zijn verantwoordelijkheid zou moeten opnemen om het heft in eigen handen te nemen. Ook voor Open Vld blijft dit de second best solution.